

Första pingsten i Rövarekulans tivoli

År 1902, på vårkanten, spred sig i Ringsjöbygden med omnejd, man och man emellan, i kojor och slott, en stor nyhet som säkert retade många men roade fler. En dam, som hade en gren av vandrarejukan och som av vänner och bekanta gemenligen kallades "Kapernaums Dagblad", var själagläd, ty nu hade hon fått en rafflande nyhet att förmedla och skulle inbringa henne både ära och välfärd, isynnerhet på de ställen där man inte höll sig med någon riktig tidning, som t. ex. Skåningen Eslövs Tidning. Bland de få som i bysamhället höll sig med denna fina tidning var "Ohlsson med skägget". Han var högerman, fastän han bara hade ett koställe, som var bra in-tecknat. I sin krafts dagar hade denne skäggefagre individ haft plats som förvaltare och allt i allo hos en greve och av denne blivit hedrad med medalj för långvarig trogen tjänst och som i avskedspresent hade fått en stor bunt begagnade herrkläder, herrhattar och herrskor samt härliga patentmediciner som skulle kastas ändå. Ty den sjuke husbonden hade plötsligt blivit frisk när hans tjänare blev sjuk.

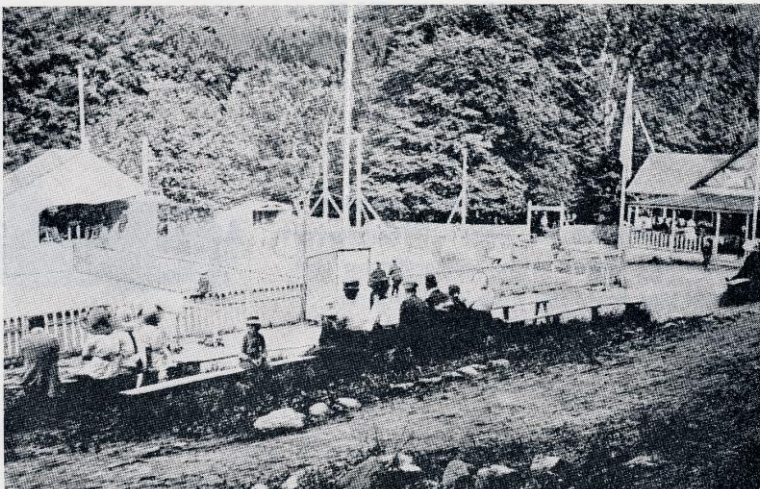
Långt innan den pregnant nyheten kom in i pressen hade man där hemma, tack vare Kapernaums dagblads värdefulla förmedling, fått reda på den geniala och fenomenala nyheten som naturligtvis hade retat en del bigotta medlemmar som var ständiga medlemmar i en mycket ansedd frireligiös sekt u. p. a. Däremot blev småfolk och lågavlönade tjänstehjon mycket glada när de fick del av den trevliga nyheten. T ä n k ! att där skulle bli ett TIVOLI i Rövarekulan! Ja, det var den stora Nyheten med stort N. Pingstafton skulle spektaklet börja med kanonsalut och dans på två dansbanor, en femöres bana för de sparsamme, och en tioöres för storslagna kapitalister och tjugofemöres nobless. Rakels minnes musikanter skulle svara för dansmusiken. Den nybildade "orkestern" hade övat in ett flertal välkända bitar, däribland Kväsarevalsens och en annan vals med text av en poetisk förmåga i Löberöd. För övrigt bestod spellistan av två polkor, tre masurkor och en halv predekatt. En bondko-

miker skulle uppträda två gånger på musikestraden. Skogen skulle bli vackert upplyst av bengaliska lyktor i flera nyanser. En nyuppförd och nymålad serveringspaviljong, ett stort kök och en liten och trång men trivsam finka stod redan fjorton dagar före pingst redo att ta emot nöjessugna gäster från när och fjärran. Två flaggstänger, med hissade dukar, skulle dagen till ära och publiken till heder, eller tvärtom, vaja vänligt i den vindstilla skogen. Bara det nu blev vackert väder. Och det blev det. När de store dagen var inne, stod hela nöjesplatsen bävande i hänryckning. Solen strålade, i all sin glans, från ett vackert molndekorerat himlavalv, från kaffekökets skorsten bolmade röken och i skogen gol göken. Allting var i allra högsta grad stämningsfullt och romantiskt. Bara det nu kunde vara. Det kunde ju snart bli omslag i väderet. Tänk om det blev regn! Men det blev torreväder, som väl var, ty det är aldrig bra när det regnar i pingstens tid. "Pingest väda får folk te å gräda", brukade di gamle säga . . .

Tack vare den muntliga reklamen, man och man emellan, den sista tiden, så kunde tivolidirektionen notera en rekordpublik som ingen kunde räkna, ty så stor var den. Ett tag höll dansbiljetterna på att ta slut beroende på att om man köpte tio på en gång så fick man två gratis. Men sedan gratisbiljetterna blev slopade, jämnade det ut sig, och folk köpte bara en biljett åt gången.

Ett par av målare Lundbergs gesäller stod vid dansbanornas in- och utgångar och tog emot inträdesbiljetter. Den ene gesällen hette Nils, eller banvaktens Nils, som han kallades eftersom hans far hade varit banvakt vid Ystad-Eslövs järnväg innan han blev tingshusvaktmästare i Hörby.

För en tid sen träffade jag en gammal bekant som påstod att han hade varit tillsammans med mig i Rövarekulan pingsten 1902. Han hette Axel, och jag kommer mycket väl ihåg när vi skulle sala till en lemonad. Men ingen i gänget var road av att göra beställningen, därför skulle en "ramsa" avgöra vem som skulle utföra och

verkställa beställningen. Axel började ramsan med sig själv. "Inni- binni- bonni - bej", sa han och pekade på mej, när han sa bej, som stod längst bort. Och så fick jag pengarna och gav mig iväg för att göra inköpet: — Det var fru Ahl som tog emot mig. Jag sa: " Kan jag få en lemenad och fyra rena drickesglas?" — "Nä, sa hon, "di rejne glasen e slut, men du kan få köpa en flaska lemenad, och sedan går det väl bra att dricka direkt av flaskan".

"Ja, vi kan ju forrsöga! Kanhända de går", sa jag, betalade varan och återvände till mina törstiga kamrater. "Har du inga glas?" frågade Axel. — "Nä, di va slut", sa fru Ahl, "men vi kan väl dricka av flaschan!" sa jag. Axel tog flaskan och sa: — "Ja, då får väl ramsan avgöra vem som ska börja." Så började han på sig själv: Inni-binni-bonni-bej. Eftersom jag stod närmast Axel så skulle det bli min tur att dricka efter Axel, såvida där blev något kvar på flaskan sedan han hade tagit sig några bra klunkar. Han drack ensam hälften av innehållet i flaskan. Resten skulle delas på tre. Men när jag hade tullat på flaskan, var där inte mycket kvar för de två andre att dela. Då vid nu stod där och pimplade, kom en av poliserna och sa: "Drick jarr nu inte fulla, pågablöror!" — "A nä", sa jag, "så möed fulle finns ente".

Då vi hade släckt törsten fick vi för oss att ta en sväng på dansbanan, men eftersom vi aldrig hade dansat vals förut, så fick vi öva denna danstyp nere på ången en bit från dansbanan. Då vi tyckte att vi var kapabla att dansa på riktigt, köpte vi två biljetter och så stegade två par friska grabbar in på dansbanan, gjorde utgångsställning och började svänga runt det värsta vi kunde. Fastän det

var nog rätt som min bror sa: — "Det liknade mest brottning med kontrastötar och livtag, då du och Per Pers Axel försökte dansa Kväsarevalsens.

Konstigt nog finns inte mer än ett par bekanta som kommer ihåg något vidare om Rövarekulans premiär som tivoli. Men alla är ju inte lika roade och intresserade av dylika evenemang. För min del var jag år 1902 visserligen ung och ograverad, hade varken flamma eller lommeflaska men jag var vaken och hade intresse för uteliv, och sämre tidsfördriv finns. Flera av mina kamrater från den tiden gifte sig aldrig, de intresserade sig mer för utsvävningar i form av samkväm med kortspel och gökdrickning. En av mina jämnåriga blev en suverän frossare, och han kunde som ingen an, hjälpa stallbröder att tömma lommeflaskor. Det var han som skulle hala ner flaggorna vid solnedgången, men det var som han mycket riktigt sa — "Min klocka hade stannat på sju, och där står hon min sju inu".

Mellan danserna satt töser och pågar, par om par, på långbänkarna en bit från dansbanan. Så länge det var ljus hade alla flickorna hatt på huvudet, men vid mörkrets inbrott åkte huvudbonaderna ned i knäet, på så sätt var där ingen som kunde se att kavaljeren hade högra handen under den välsignade vackert pyntade fruntimmershatten som trots sin elegans hade en sak som kunde ställa till förtret, nämligen hattnålen. En gång satt jag till jämses med ett hänglande par. Plötsligt hörde jag kavaljeren utbrista: — "Va e de?" — "De e ju bara lid blo", sa tösen som hade glömt sätt korken på hattnålen spets.

Anders Ohlsson

Eslöv-Onsjö Sparbank Notarieavdelningen

tel. 0413/160 00

UTNYTTJA VÅR SERVICE...

när det gäller

- Bouppteckningar
- Arvskiften
- Testamenten
- Gåvobrev
- Köpehandlingar
- Juridisk rådgivning m. m.

VÄND EDER MED FORTTROENDE TILL VÅR BANKJURIST

ANDERS OLSSON